

Koga pa pošlje Srbija v Sofijo, še ni dognano. — Rusija misli stopiti s Turčijo v neko zvezo, češ, da ji to najbolj kaže. No mi sodimo, da je taka zveza nemogoča, vsaj za delj časa. — Na rumunskega ministra, dr. Stourdzja je uni teden nekdo ustrelil, a na srečo ga ni zadel, sedaj se vrši stroga preiskava in vlada upa, da pride tako večji zaroti na sled. — Nemčija je začutila, da še ima premalo vojakov in zato pomnožuje sedaj topništvo in konjico. Ali sluti bližnjo nevarščino? — Cesar Viljem je imenoval grofa Herberta, sina kneza Bismarka, očetu za namestnika v vseh zunanjih zadevah. — Bavarski namestni vladar, princ Luitpold namerava prihodnji teden prehoditi večja mesta, da se prepriča o njih stanju in mišljenju. — Angleški zbornici je kraljica sklenila s posebnim prestolnim govorom. V njem pravi, da si je Anglija z vsemi vladami prijazna in da torej ni se bati kake vojske. — Predsednik francoske republike, Grevy, je že precej v letih in misli se že sedaj, kdo da mu boče kedaj naslednik. Kolikor se čuje, ima minister Freycinet doslej največ upanja. — V Španiji še ustaje ni konec in kraljica udova biva sedaj v glavnem mestu Madridu. Ljudstvo jo je z navdušenjem pozdravilo, ko se je tje pripeljala. — Italijanski liberalci so v Rimu, v Napolju in še po drugih mestih obhajali spomin dneva, ko so italijanski vojščaki udri v Rim. V Napolju je prišlo vsled tega do preteпов, mnogo ljudi so pozapri. — V Egiptu ostane angleška vojska še naprej in Turčiji ne ostane druga, kakor sprijazniti se z mislijo, da je za-njo Egipt za vselej izgubljena dežela.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Dalje.)

Ko se prebudim, pogledam na uro; na omari je namreč stala lepa, dragocena ura. Manem si oči in manem, glej jo no — ura nima kazalcev. Nehalo se giblje, ura gre, a ne kaže nič. Taka ura pa je res pripraven predmet za juterno premišljevanje. Tako marsikateri človek hodi po svetu, a svojega namena, za katerega ga je ljubi Bog vstvaril, ne doseže. Da-si je ura dragocena, vendar nič ne velja, če ne kaže; takó tudi v visokem stanu, postavim v vzvišenem duhovskem stanu, lahko svoj namen zgrešim. Ura, ki nima kazalcev, je živa podoba negotove smrtne ure. Nehalo se giblje, — človek živi; pa koliko je na uri, taka ura ne pove. Morebiti je že čez poldne, morebiti že gre proti večeru, morebiti bo že skoraj ura bila, ki me boče usmrtila. „Blagor tistim, katere Gospod, kedar pride, najde čujoče.“ Iz tega premišljevanja me prebudi gospod sosed, ki na moja

vrata trka ter me opominja, da je treba odriniti.

Ob petih zjutraj smo se že zopet tirali, tokrat naravnost na jug proti sredozemskemu morju. Vozili smo se zmiraj na desnem bregu Rhone. Na obe strani se je svet vzdigal in videli smo griče, nekoliko višje in bolj kamnite, kakor so naše slovenske gorice. Tukaj je že celo južni svet. Naš kmet ima za hramom vrt, za vodo travnik; tukajšnji ima tam vinograd — celo na planem; pa tudi na breg naslonjene gorice smo videli. Na polju se menjajo krompir, detelja, vinograd itd. Videli smo tudi na ogonu postavim zelje, na vsaki kraj razgona pa red trsja, da je bila podoba, kakor bi bil plot okoli zelnjaka. Kakor imamo mi sadovnjake, tako so tam vrtni polni samih oljk, ali samih murb, ali samih figovih dreves; tudi sem zapazil cele njive sérke in janeža.

Mlatijo tukaj na polji; dva konja, ali dve muli vlečeta kamen, ki je podoben velikemu valeku. Cesar kamen ne zmlati, to popravita dva mlatiča, ki gresta s cepi za konji. Tudi vejajo koj pod milim nebom. Posameznih hiš nič ne vidimo, ampak sama mesta in mestica. Vse hiše so zidane, a prostorne niso, ampak tesne in visoke, enake zidanim žitnim kaštam, kakor se po Slovenskem nahajajo. Skorej vsaka hiša ima nadstropje; ometane hiše niso, in katera je, poveda menda, da je premožna hiša. Zidane so iz samega sivega kamena; opeke ne rabijo.

Ravno zvoní opoldne, ko v mestu Avignonu vstavimo. To je tedaj tisto mesto, v katerem so nekda — v 14. stoletji — papeži 70 let stolovali, ali, kakor zgodovinarji po pravici pravijo, kjer so papeži 70 let bili v sužnjosti. To pa se je tako-le zgodilo. L. 1305 je bil Klement V. za papeža izvoljen, najbolj zarad tega, ker se je francoski kralj Filip Lepi za-nj poganjal. Klement je izvolil Avignon za svoj sedež, in ker roka roko umiva, moral je tudi papež zdaj v marsikateri reči francoskemu kralju prijenjati. Sedem papežev je v Avignonu stolovalo, in Klement VI. je mesto in grofijo Avignon za 80.000 zlatih gold. kupil, kakor bi papeži menili večno tukaj sedeti. Dokler bi papeževa stolica morala nad narode in osebe vzvišana biti, da ji narodi zaupajo, niso pa se papeži na Francoskem francoskega upljiva mogli obraniti, ampak bolj in bolj so bili od francoske vlade odvisni. To pa je zelo škodilo veljavi papežev besede, ker so drugi narodi vedno mislili, če tudi ni bilo vselej res, da Francozi papežu narekujejo, kar ima zapovedati.

V mesto stopiti ni bilo časa, tedaj pa sem od daleč gledal mogočni grad, kjer so nekda namestniki Kristusovi stanovali. Debele stene gradú so na vrhu zobaste in med zobi se vzdigajo stolpi za straže. Zdaj je v gradu nast-

njen polk vojakov; kjer so nekdanji kardinali hodili v svoji škrlatni obleki, tam zdaj prostaki snažijo svoje rdeče sukne. Kako se pač pod solncem vse spremeni!

Vštric gradú, samo nekoliko višje, stoji stolna cerkev z velikim štirivoglastim stolpom, ki nima strehe, kakor tudi grad ne, ampak na vrhu mu stoji velikanska podoba Matere božje. Legenda pravi, da je tukaj sv. Marta, sestra Lazarjeva, prvo cerkvo sezidala ter se tukaj v neki votlini od korenin in zelišč živila. Bog vé! Meni se avignonski kraj ni dopadel; je pač bolj kamenit svet. Pravijo tudi, da kraj ni zdrav.

Ko so železnega konja napojili in malo podkurili, je koj zopet hotel peljati, in tako je letel, da sem le težko razumel, kar so nek slovenski gospod župnik pripovedovali. Poslušajte! Z nami se pelje, tako so gospod razlagali, troje sester, vse hčeri barona Dalberga na Moravskem. Najmlajša med njimi je baronesa Trezika, gospodičina kakih 20 let stara. Prav ta je bila poldrugo leto mrtudna po celem životu. Zato je letos zdravja iskala na Volovskem, v morskih toplicah, ne daleč od mesta Reke. Zdravniki so trdili, da bi še zamogla ozdraveti, pa dolgo, dolgo ji še bo trpeti. Ko ji zdravniki in kopelj ne pomagajo, začne Trezika pri Bogu in pri Lurški Materi božji pomoči iskati, ker bolenje se je reva tako shujšalo, da se že teden dni v postelji ni več genoti mogla. Letos dne 14. maja začnejo vse tri sestre devetdnevno pobožnost na čast čudodelne Lurške Matere božje. Štrti den novene, t. j. dne 18. maja zvečer jej usmiljena sestra Damijana, ki je bolenici stregla, na desno nogo položi prtič, ki ga je bila v lurški vodi namočila. Eno uro potem je Trezika popolnem zdrava ter se veselo sprehaja, kakor bi nikdar bolena ne bila. Le trije prsti desnice (razven palca) so ostali sključeni, kakor bi Marija hotela na njenem telesu dokaz zapustiti, kakova da je bila deklica prej na celem telesu.

Kmalu so po celem Volovskem izvedeli čudež, ki ga je Lurška Mati božja storila, in ko je bila dne 20. maja zahvalna sv. meša, je bila cerkva polna vernega ljudstva. To je na glas jokalo, ko je videlo Marijinega otroka zdravega po cerkvi iti. Ko so dva dni pozneje tržaški škof prišli birmat, so visoki gospod osebno obiskali ozdravljeno gospodičino ter se ž njo veselili njene sreče. Zdravnik doktor Fonda, ki menda že od svojih mladih let ni več na čudeže verjel, je rekel videvši zdravo baroneso: „Se je pač le čudežek zgodil.“

Med tem, ko so g. župnik to pripovedovali, se dopeljamo v mesto Nimes. Nisem imel pametnega vzroka, da bi ne verjel, kar so gospod pravili; pa v meni tiči kos nevernega Tomaža, in takoj grem iskat baronese, da iz

lastnih njenih ust poizvem, kar se je zgodilo. Gospodičina je bila celo prijazna, in se ne na veliča zopet in zopet razlagati, kako da jej je Marija pomagala. Pokazala mi je tudi roko, na kateri so trije prsti celo mrtvi, da ne more roke odpreti. Vse tri sestre zdaj z nami romajo v Lourdes, da se tam Mariji za toliki čudež zahvalijo.

V mesteci Lunel zopet postanemo. Ker ljudje pravijo, da tukaj raste najboljši muškatelec, kar jih je, sem si ga pa privoščil steklenico, da si nisem imel denarjev na povrat. Okus je vino imelo po muškatelecu, drugače pa je bilo v steklenici več medú kakor vina. Francoz ne trpi čistega vina; če ga malo pomeša in pokuha, precej mu je lažje pri sreč.

(Dalje prih.)

Smešnica 39. Miha: „Kaj se ti je zgodilo, da imaš bulo na čelu?“

Luka: „Pri mlatičih sem gledal in doletel me je cep.“

Miha: „Saj res, cep rad pade, kjer je slama.“ Živkov.

Razne stvari.

(Poroka.) V soboto dne 2. oktobra, bode poroka nadvojvoda Otona z vojvodinjo M. Jozefo v Draždanah. Kakor smo že bili poročali, biva nadvojvoda v Celovcu.

(Bolenišnica.) Štaj. dež. odbor namerava v Brežicah sezidati novo dež. bolenišnico. Za to se je že blizu tri orale zemlje nakupilo.

(Iz kopališč.) Na Slatini je bilo to poletje 2215 gostov, všteli so tudi č. gg. duhovnike, ki so bili pri duh. vajah.

(Nevolja.) Uredništvo „D. W.“ v Celju je hudo nek trgovec iz Gradca vjezil. In zakaj? Mož išče kupcev za svoje blago, to pa tudi v slov. jeziku. To se zdi „D. W.“ neverjetno, nam pa — pametno.

(Družba sv. Mohorja.) Letošnje knjige družbe sv. Mohorja so gotove in že jih razpošilja odbor svojim poverjenikom. V 6 do 7 tednih imeli jih bodo že vsi v rokah.

(Slov. šolsko društvo.) V nedeljo, dne 26. septembra, so ustanovili v Slov. Gradcu za mesto in okolico podružnico sv. Cirila in Metoda. Podružnica šteje 15 ustanovnikov in nad 80 udov.

(Imenovanje.) Štaj. dež. šolski svet je doseďanjega suplenta za veronauk na nižji gimnaziji v Ptuju, č. g. Ferd. Majcena, imenoval za rednega profesorja.

(Roparji.) Uni roparji, o katerih smo bili v dveh številkah našega lista poročali, da so v Globokem pri Brežicah lansko leto razsajali, bili so zadnji teden pred porotno sodnijo v Celju. Vsi so hudobijo obstali in je eden izmed njih obsojen na vislice.